

KOUZELNÁ
ŠKOLA

Všude samá díra!

Margit Auerová

FRAGMENT

Kouzelná škola – Všude samá díra!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Margit Auerová
Kouzelná škola – Všude samá díra! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

1. díl Kouzelná škola – Nejlepší kamarád na světě
2. díl Kouzelná škola – Všude samá díra!

KOUZELNÁ
ŠKOLA

Všude samá
díra!

Margit Auerová

S ilustracemi Niny Dulleckové

Dobrodružství může začít!

Škola Na Vyhlídce

Úplně normální škola. Úplně normální? Skoro. Kdyby nebylo jednoho tajemství...

Slečna Cornfieldová

Učitelka ve škole na Na Vyhlídce. Někdy trochu přísná, ale se svými žáky to myslí dobře. A přesně ví, kdo z nich potřebuje pomoc...

Pan Mortimer Morrison

Majitel kouzelného zverimexu. Má v něm spoustu mluvících zvířat. On sám také jedno vlastní: drzou straku Pinkie.

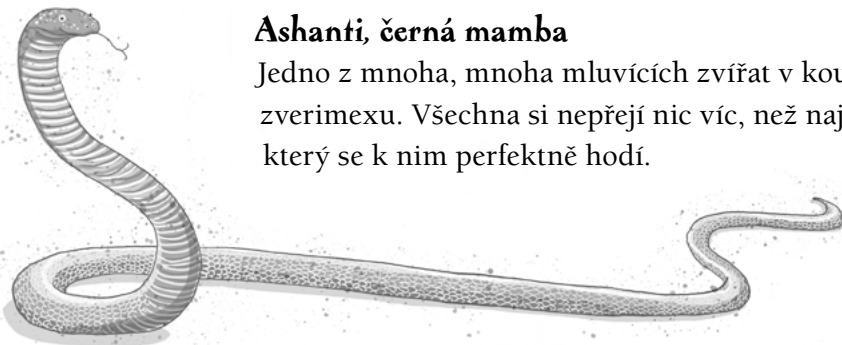

Minibus pana Morrisona

Objíždí s ním celý svět a shání kouzelná zvířata.

Ashanti, černá mamba

Jedno z mnoha, mnoha mluvících zvířat v kouzelném zverimexu. Všechna si nepřejí nic víc, než najít člověka, který se k nim perfektně hodí.

Štístka! Těchhle šest jsou nejlepší přátelé na život a na smrt.

Ida a lišák Rabbat

Těžko říct, kdo z těch dvou je chytřejší. Ida by nejspíš řekla, že ona sama. Ida totiž vždycky ví všechno nejlíp...

Benni a želva Henrietta

Podnikavá Henrietta miluje noční dobrodružství. A Benni? Toho bere s sebou!

Jo a tučňák Juri

Jo se všem holkám moc líbí. Když je Jo ráno v koupelně, může to pěkně dlouho trvat. Ještě déle to trvá už jen Jurimu, když se koupe ve školním rybníku.

Spousta dětí, spousta zvířat... Kdopak asi bude další?

**Snad protivná
Helena?**

**Stydlivá
Anna-Lena?**

**Nebo dobromyslný
Čoki?**

Obsah

1. kapitola: Tajemství **15**
2. kapitola: Ve škole **28**
3. kapitola: Drobenkový koláč u Benniho **39**
4. kapitola: Kdo bude hrát Robina Hooda? **49**
5. kapitola: Čoki zmizí **59**
6. kapitola: Minibus má poruchu **63**
7. kapitola: Děda Theodor, herec **72**

8. kapitola: S dovolením, Morrison! **82**
9. kapitola: Díry, díry, díry **91**
10. kapitola: Kaspar **101**
11. kapitola: Helena proti Anna-Leně **108**
12. kapitola: Čoki dostane balík **119**
13. kapitola: Peperoni **129**
14. kapitola: Hromy a blesky **135**
15. kapitola: Hon na obří chobotnici **144**
16. kapitola: Generálka **151**
17. kapitola: Představení **165**
18. kapitola: Zlatokopové **171**
19. kapitola: Půlnoční rozhovor **176**
- Poslední kapitola **184**

Email, odeslaný z Dakaru, Senegal, Západní Afrika

Od: mortimer.morrison@fly.com

Komu: ucitelka-mary@mail.com

Ahoj Mary,

právě sedím v internetové kavárně v Dakaru. Je tady pěkně hlučno. Všichni okolo tady slaví nějaké fotbalové vítězství. Že ty děti pořád poslouchají tak hlasitou hudbu! Už mě bolí uši. Chci rychle doplnit zásoby, nechat opravit moskytiéru a pak honem pryč z města.

Zítřejka jedu do národního parku Niokolo-Koba. Jsem zvědavý, co mě tam čeká. Snad se můj minibus nerozpadne, když se mnou bude chtít jet slon.

S pozdravem, Mortimer

PS: Připomeň žákům přísahu! Je to důležité!

Díry, díry, díry! Silnice Západní Afriky byly opravdu něco. Barevný minibus se už zase kodrcal přes výmoly, a když vůz odbočil na cestu k národnímu parku, rozvířil se oblak prachu.

Mortimer Morrison, muž za volantem, klel. Snad se ta náročná cesta vyplatí. V parku byli přece hroši, kočkodani a spousta jiných zvířat...

Podíval se do zpětného zrcátka na prázdná sedadla za sebou: Už brzy nebude sám.

Na sedadle spolujezdce ležel rozložený prospekt. Do národního parku, stálo tam, se smí vstoupit pouze s průvodcem. „Ach jo!“ zahřímal. „Ještě nikdo mi nezablokoval cestu k mým zvířatům. Na to, aby člověk mohl sbírat kouzelná zvířata, musí být sám.“

Uprostřed noci se vydal na cestu. Svůj minibus odstavil vedle bambusového lesíka. Mortimer Morrison neměl strach z hlídačů parku. A ani ze tmy. Naopak. Zvuky zvířat ho táhly stále hlouběji do buše.

Potkal gazely, které pily u napajedla. Viděl podřimující paviány. Dokonce mohl pozorovat

i jednoho leoparda, který se krčil v podrostu a čekal, až kolem projde antilopa.

Savana večer žila. Buvoli kaferští se pásli pod baobaby. Hyeny štěkaly. Hroši otevírali tlamy.

A přesto neměl Mortimer Morrison štěstí. Vyčerpaně se trmácel ve svých vysokých kožených botách po stezkách. Papoušek kapský, husička vdovka, bércoun – nikdo neodpovídal na jeho volání.

Ani vruboun posvátný si ho nevšímal. Brouk, také nazývaný skarabeus, před sebou dál nerušeně valil kuličku trusu, až byla větší než on sám.

Morrison se zklamaně vrátil ke svému minibusu. Chtěl se uložit ke spánku a druhý den to ještě jednou zkusit.

Byl ovšem již očekáván. Pod jeho autobusem leželo červenohnědé zvíře s dlouhými licousy a krátkýma, silnýma nohama. Z uší mu lezly bílé štětky.

„Štětoun!“ řekl Morrison překvapeně.

Zvíře zvedlo svou měkkou tlamu.
„Mortimer Morrison? Já jsem Peperoni.
Můžu jít s vámi?“

Mortimer Morrison se usmál. „Ale samozřejmě,“
řekl. „S radostí. Hned zítra ráno se vyráží.“

Když Mortimer Morrison o chvíli později
rozdělával svůj bivač a díval se skrz moskytiéru
na hvězdnou oblohu, chrápal vedle něj malé
prasátko. Oba byli tak šťastní, jak už dlouho ne.

1. kapitola

Tajemství

Když šli Ida a její lišák v pondělí ze školy domů, slyšeli hrát housle. Melodie se jemně vznášela vzduchem. Ida šla rychleji. „Miriam?“ zavolala nejdřív docela potichu, pak ještě jednou trochu hlasitěji. Ida tu hudbu znala. Byla to skladba ze „Čtvero ročních období“ Antonia Vivaldiho, pomalé tóny podzimu. Byla to Miriamina oblíbená skladba. Ida se rozběhla. Rabbat překvapeně klusal za ní

a málem do Idy vrazil, když ta náhle zůstala stát. Protože opravdu tam byla, pod velkým kaštanovníkem uprostřed Jánského náměstí: Idina nejlepší kamarádka Miriam. Celé týdny se neozvala. A teď si tam prostě jen tak stála ve svých pruhovaných punčocháčích s houslemi ze tří druhů dřeva, jako kdyby nikdy jinde nestála. Zcela ponořeně tancovala Miriam smyčcem po strunách. Pouzdro od houslí leželo rozevřené vedle ní na zemi.

„To je ale pěkná hudba!“ zamumlal Rabbat. Jako všechna kouzelná zvířata mohl mluvit s jemu svěřeným člověkem. A jeho člověkem byla Ida.

Ida se hrdě usmála. A v tom momentě houslistka vykřikla: „Idaaaaa!“

Smyčec zakvílel.

Miriam skočila k Idě a přitiskla ji k sobě tak pevně, že to zabořilo. „Tolik jsi mi chyběla!“ zašeptala.

Ida tiše odpověděla: „A jak ty mně!“

Cítila z Miriam vřelost a důvěru. A jako vždy voněla po jablečných květech, vůni jejího šampónu.

A přece bylo něco jinak. Od té doby, co se kamarádky naposledy viděly, se toho hodně změnilo. Ida teď bydlela v jiném městě. Chodila na jinou školu. Ale především měla jedno velké tajemství...

Ida se opatrně vyvlékla z objetí. Lišák Rabbat jí šťouchnul do podkolenní jamky. Zvědavě se díval střídavě na ni a na Miriam. Ida mu často vyprávěla o Miriam a tak pro něj bylo velmi vzrušující, seznámit se s nejlepší kamarádkou své společnice.

„Miriam, co tady děláš?“ zeptala se Ida ohromeně.

Miriam se na ni zářivě usmála. „Překvapení! Mám dva dny volno.“

„Volno?“ zopakovala Ida zmateně. „Vždyť přece nejsou žádné prázdniny.“

Miriam přikývla a usmála se od ucha k uchu. „Přesně tak. Poslouchej: Určitě jsi slyšela o té nedávné hrozně vichřici. Hádej, co se stalo: Střecha naší školy byla smetena! Totálně smetena.“ Miriam se zahihňala. „Učitelé málem omdleli. Teď máme mimořádné prázdniny. Než to všechno opraví.“

A já jsem přemluvila rodiče, abych tě mohla navštívit. A pak moji rodiče přemluvili tvoje rodiče. No, co tomu říkáš?“

Miriam se na ní usmívala plná očekávání.

„Super!“ To bylo opravdu překvapení. Na jednu stranu byla Ida ohromně ráda, že zase vidí svou nejlepší kamarádku ze starých časů. Nejraději by jí hned vyprávěla o všech těch vzrušujících věcech, které se v posledních týdnech přihodily.

Jak osaměle se po přestěhování cítila v nové škole. Jak jednoho dne přišel do její třídy pan Morrison, který se představil jako majitel kouzelného zverimexu. Jak Idě předal její vlastní *kouzelné zvíře*: lišáka Rabbata. A jak rychle si Ida všimla, že Rabbat je ten nejlepší přítel, kterého si člověk jen dokáže představit.

Ale vzápětí si vzpomněla na přísahu, kterou složili panu Morrisonovi a slečně Cornfieldové. Přísahu mlčení. Ta slova jí probleskla hlavou:

„Nikdy, nikdy nebudeme s ostatními mluvit o kouzelném zvířeti. Kouzelný zverimex je přísně tajný, tak tomu bude na věky věků.“

Přísně tajný. To bylo jednoznačné. Ale Miriam byla její nejlepší kamarádka. Nejlepší kamarádky přece mezi sebou nemají žádná tajemství, nebo?

„Ty vůbec nemáš radost?“ zeptala se Miriam zklamaně.

S podlomenými koleny se Ida podívala na Rabbata. Zase měla pocit, jako kdyby lišák uměl číst její myšlenky. „Neměj starost, zrzko,“ řekl tiše. „Všechno bude dobré!“

Ida si zhluboka oddechla a stiskla kamarádce ruku. „Ale jasně, že jsem ráda – a jak! Jsem jenom úplně paf. Pojď, jdeme dovnitř.“

Miriam uložila housle do pouzdra a zaklapla ho.

„Bohužel tam nikdo nehodil žádné peníze,“ řekla.

„Jinak bych tě pozvala na zmrzlinu.“

Ale Ida poslouchala jenom jedním uchem.

Rabbata Miriam zřejmě neviděla.

To odpovídalo tomu, co jim pan Morrison vysvětloval: Jen ten, kdo znal tajemství kouzelného zverimexu, mohl kouzelná zvířata vidět. Ostatní lidé ta zvířata sotva zaznamenali. Byli většinou příliš nepozorní a viděli nanejvýš něco jako mihnutí stínu.

A pro jistotu uměla kouzelná zvířata ještě jeden mimořádný trik: Uměla „zkamenět“.

Potom vypadala jako úplně normální plyšová zvířátka, perfektně maskovaná.

Miriam si svou kamarádku ustaraně prohlížela. „Je všechno v pořádku, Ido?“ zeptala se. „Jsi tak divná. Pročpak nic neříkáš?“

„Áá,“ zakoktala Ida a prohrábla si své zrzavé vlasy, „pojďme rychle dovnitř. Musím ti něco povědět. Tajemství!“

Miriam se usmála. „Miluju tajemství! Tak pojďme!“

Rychle si nahodila batoh a vzala tašku, která stála za kaštanovníkem.

„Tvoje kamarádka se zdá být velmi milá,“ řekl Rabbat.